

CORNELIU REVENT:

Macbeth

Procesul de devenire dramatică a psihologiei personajelor îl interesează cel mai mult pe Corneliu Revent, și nu configurația tipologică, în sensul fixist-categorial al conceptului, perimat, după opinia noastră, de „tip al personajelor”. El evită crearea de tipuri caracterologice, la a căror bază poate fi ușor descoperită o anume expresie, un anume sentiment sau o anume atitudine. Datorită descifrării unicității mișcării, mișcărilor psihologiei personajului, C. Revent poate fi considerat un actor realist, un actor modern. Oscilațiile psihologiei personajului își găsesc ecoul în bogata gamă de inflexiuni ale vocii sale, de o mare expresivitate. Gesturi puține și, de cele mai multe ori, largi însoțesc expresia vocală. Există în acest actor o gravitate și o forță bine-venite pentru drama de mare amploare, cu toate că repertoriul abordat pare destul de variat: Harpagon din *Avarul* de Molière, Bernik din *Stilpii societății* de Ibsen, Conu Leonida din *Conu Leonida față cu reacțiunea* și Pristanda din *O scrisoare pierdută* de Caragiale, Teterev din *Micii burghezi* de Gorki, Părintele capelan din *Croitorii cei mari din Valahia* de Al. Popescu și Macbeth din *Macbeth* de Shakespeare.

Acest ultim rol reprezintă un important și grăitor moment al creației sale. În acord perfect cu regia, semnată de Aureliu Manea, Revent a știut să se încadreze strălucit în viziunea atât de personală a spectacolului. În special în prima parte, înțelegind concepția lui Manea și simțind atmosfera costumelor, actorul i-a imprimat lui Macbeth un soi de primitivism, dublat de prostie animalică, cu inflexiuni de grotesc (risul, mișcarea greoaie etc.). Preluând inspirat metafora costumului cu mincile mult mai lungi decât brațele, actorul sugerează ideea că Macbeth este o uncaltă, o victimă a instinetelor primare. E stupefiat de proorocirea vrajitoarelor; cu risul timp și privirea fixă, rostește adesea monologele după matrice de accent, repetate la fiecare câteva versuri. Dar resortul bestialității se declanșează. Forța lui, sugerată și înainte, începe acum să se nuanțeze, să capete adresă. Apare, bine evocată, o luciditate ascuțită în tulburea demență a singelui: acțiunea criminală este pusă la punct cu minuțiu și, abia spre sfârșit, mințile îi sînt în întregime cuprinse de instinctul bestial îndreptat împotriva-și. Înainte de final, actorul descenează foarte fin, doar prin mers și atitudine, o oboseală sfișietoare, vecină cu indiferența, care îi va aduce moartea.

Revent a avut în permanență ca ghid traectoria de ansamblu a personajului: nu s-a pierdut în evocarea amănunțelor. Ne-a făcut să vedem personajul de la o oarecare distanță, să-i surprindem silueta magnifică și malefică, apropiindu-l de încarnarea unei idei mai mult decât de a unui individ — concepție atestată de shakespeareologia modernă.

Realizarea acestui fundamental și covârșitor rol al dramaturgiei universale este în măsură să suscite un interes ce depășește cu mult contextul local al teatrului sau momentul stagiunii 1975—1976.